

Лихолат Андрій Васильович

На 80-му році життя помер відомий історик України, доктор історичних наук, професор, лауреат Державної премії республіки Андрій Васильович Лихолат.

Він народився 12 грудня 1914 р. в с. Звенигородка нинішньої Черкаської області в багатодітній селянській сім'ї. Напередодні Великої Вітчизняної війни закінчив історичний факультет Київського державного університету ім. Т. Шевченка, після чого продовжував навчання в Москві. Під час війни у складі спеціальних пропагандистських груп направлявся у військові частини. Після війни він активно займався науковими дослідженнями, проаналізував і ввів до наукового обігу велику кількість архівних матеріалів і документів. Там же, у Москві, він захистив дисертацію на здобуття вченого ступеня кандидата, а потім і доктора історичних наук.

З першої половини 60-х рр. життя вченого пов'язане з Інститутом історії, нині — Інститутом історії України АН України. Тут його талант дослідника розкрився повною мірою. Андрій Васильович працював старшим науковим співробітником, завідуючим відділом, а останнім часом — консультантом, провідним науковим співробітником відділу сучасної історії. Діапазон наукових інтересів дослідника був досить широким: від проблем історії Жовтня, громадянської війни до питань сучасної історії України, вивчення якої стало основною справою його життя. Великим був науковий доробок вченого — його перу належить близько 300 наукових та науково-популярних праць, у тому числі більш як 20 монографій. Андрій Васильович завжди дбав про наукову зміну. Він підготував 15 кандидатів та 7 докторів наук, які працюють в наукових установах, вищих навчальних закладах не тільки республіки, а й країн СНД. Андрій Васильович нагороджений орденом Вітчизняної війни та сімома медалями.

Пам'ять про Андрія Васильовича Лихолата, талановитого вченого і вихователя наукових кадрів, назавжди залишиться в серцях усіх, хто його знав.

Замлинський Володимир Олександрович

23 грудня 1993 р. рантово помер доктор історичних наук, професор, завідуючий кафедрою джерелознавства та архівознавства історичного факультету Київського університету Володимир Олександрович Замлинський.

Він народився 24 червня 1930 р. в м. Андрушівці Житомирської області в сім'ї службовця. У 1949 р. закінчив ремісниче училище. Працював слюсарем, майстром, начальником цеху, технологом. У 1952—1956 рр. служив у Військово-Морському Флоті. У 1958 році вступив на юридичний факультет Львівського університету, а наступного року перевівся до Московського історико-архівного інституту, заочний відділ якого закінчив у 1964 р., працюючи в цей час учителем, директором Волинського обласного архіву. Через два роки захистив кандидатську дисертацію. З 1968 по 1982 рр. працював старшим науковим співробітником Інституту історії партії. З 1975 до 1981 р. — заступник головного редактора «Українського історичного журналу». Протягом багатьох років був членом редколегії цього часопису, а також журналів «Архіви України», «Пам'ятки України», «Київська старовина».

В 1979 р. Володимир Олександрович захистив докторську дисертацію, а у серпні 1982 р. його обрали на посаду завідуючого кафедрою джерелознавства та архівознавства Київського університету. У 1985 р. одержав звання професора.

В. О. Замлинський був членом трьох Вчених рад по захисту докторських та кандидатських дисертацій, членом Експертної ради Міністерства освіти України, правління Товариства охорони пам'яток історії та культури.

Наукові праці В. О. Замлинського широко відомі науковій громадськості. У творчому доробку вченого 14 наукових, публіцистичних та художніх творів. Загалом же його перу належить більш як 150 наукових публікацій.

В останні роки В. О. Замлинський активно займався розробкою проблем історії України, зокрема козацтва і гетьманщини, висвітленням ролі й місця особистостей в історії. Цикл праць він присвятив життю та творчості відомого українського діяча та історика Миколи Костомарова, гетьманам України Пилипу Орлику, Петру Дорошенку, Петру Сагайдачному, Івану Підкові.

В 1989 р. у видавництві «ЖЗЛ» вийшла його книга «Богдан Хмельницький». А в 1993 р. побачила світ «Історія України в особах IX—XVIII», ідея створення якої належала Володимирі Олександровичу.

14 кандидатів наук та 6 докторів підготував В. О. Замлинський і кожному з них віддав частку свого світлого розуму, енергії, доброго серця. Вічна пам'ять та низький уклін талановитому вченому, учителю, другу.

Шульга Ілля Гаврилович

9 грудня 1993 р. пішов з життя відомий учений, доктор історичних наук, професор, заслужений працівник вищої школи України Ілля Гаврилович Шульга.

Народився він 3 серпня 1921 р. у с. Верещаки Лисянського району Черкаської області у селянській сім'ї. Після закінчення в 1940 р. Черкаського сільськогосподарського технікуму працював зоотехніком Конківського райсмівдділу. Через хворобу І. Г. Шульга не мав змоги брати участі в захисті країни від фашистів і тому евакуювався до Киргизстану, де працював у колгоспах.

У 1948 р. закінчив історичний факультет Львівського університету ім. Івана Франка. Працював на Черкащині вчителем Виноградівської середньої школи, директором Лисянської середньої школи. В 1951—1954 рр. навчався в аспірантурі Інституту історії Академії наук України.

В 1954—1972 рр. працював доцентом на історичному факультеті Ужгородського університету, з 1958 р.— завідуючим кафедрою. З 1972 р. і до останніх днів життя І. Г. Шульга працював на історичному факультеті Вінницького педінституту завідуючим кафедрою, а з 1987 р.— професором.

Як вчений І. Г. Шульга виявив багатогранність наукових інтересів. Більша частина його творчого доробку присвячена історії України доби феодалізму. Розпочавши вивчення цієї проблеми при роботі над кандидатською дисертацією «Розвиток товарного виробництва і торгівлі на Лівобережній Україні в другій половині XVIII ст.», І. Г. Шульга продовжував дослідження торговельних зв'язків з Молдовою, Чехією, Угорщиною. Результатом дослідження розвитку Закарпаття